

ПО БІЛОМУ СВІТІ.

ЯК ПРЕЗИДЕНТ КУЛІДЖ ЛОВИВ РИБУ.

Вступ. Ви, шановні читачі, певно думали, що, наперекір заперенням, я таки в мандриці зловив собі карпа, коли перестав писати. Ні, карк мій в доброму стані, а що я не писав, так тільки тому, що прийшлося це місце звільнити для більших писаків. Тому й не писав. Беручи концесію на це місце, я умовився, що як трапиться щось важливіше, я мушу тимчасово уступити. Це трохи несподівано, але часом воно виходить на добре. Поки на цьому місці писали інші, я тимчасом понадрував до президента Злучених Держав Калвіна Куліджа.

Період перший.

Вам відомо вже, що Куліджа зроблено президентом просто тому, що Злучених Держав ні як не можуть обійтися без президента. По друге — щоб кіноматографічні апарати мали кого фотографувати поза кіноапаратами. Президент між тими зорями сів як місяць, тільки зоря у него трохи гірше скринлена. По третє — сама конституція Злучених Держав вимагає, щоб був президент. Куліджа є акрава таким президентом, що дуже багато фотографується, а дуже мало говорить. А як коли що скаже, то потім рік візьме думати голочави республіканської партії, щоб ніби напад відкапати те, що сказав Кулідж.

Період другий.

Рік тому назад Кулідж сказав, що ловлення риби — це забавка для шкільних хлопчиків. Всі рибаків Злучених Держав цим дуже обралилися. Що? — казали вони. — Президент нашу працю, наше риболовство містечко привітніше до дитячої забавки? Президент... наше містечко? А рибу сам лопає! Бунтувалися рибаків. Чіхали голову лідери радикальної партії і за замкненими дверми "чесали" кучері Куліджові.

Період третій.

Буде ловити рибу у спеціально для цього штучно зробленій озері. Цим він докаже, що ловля риби не є дитячою забавкою, навіть не є звичайним засобом наживи для одних, і куском насущного хліба — для других, але що ловля риби є великим дипломатичним ділом. Ловити Кулідж рибу. Хмара газетарських репортерів з нотатками й фотографічними апаратами двинула над президентською вілею. Відділ шпійнів і поліції й залого марсові з військового корабля обложив вілю. Парк затих, соловій (американський) замовк, хіба час від часу котрийсь клобом почастує по лобі вільного газетарського репортера... Кулідж рибу ловить... Тихо все. Коло него нікого немає, тільки його вірний тілохраниць. Всі інші за плотом... заглядають крізь щільні завіси диха.

Період четвертий.

Тип-тип-гурей!... Кулідж зловив рибу! Рибу Кулідж зловив! Чуєте — сам президент рибу зловив! Три дні вся американська преса цілі шпальти зповнює описами, як президент рибу зловив. Рибаків теж "гурей" — кричать, лідери республіканської партії в кулак усміхаються, що нарешті го голоси рибаків знову "сеїф". Коли минула перша триденна горячка, огляділися всі: яку рибу зловив Кулідж? Велику, чи маленьку? "Ріке" чи "ріккерел"? Фотографії, фотографії, як на грих — нема! Звідки-ж дізналися, що Кулідж зловив рибу? Тілохраниць шепнув одно-

му з репортерів. Але не сказав яку. От клопінт. Почалися дослідження. Один репортер каже, що бачив через щільну, як Кулідж зловив здоровенну рибу. Куліджа равів, як тигрив П, мало сам не поплив за нею. Потім, як напружився, аж носом свиснув, та через голову нею об землю... А вона скате... Клобом П добивав. Сам президент добивав. Та воно "одрит", хай так, але фотографії таки нема. Така велика подія й без фотографії... це й в Америці! Кинулися знову до Куліджа, щоб дася-б сфотографувати... з рибкою. Поки прийшли — Кулідж з'їв рибу. Хоч бери та в живіт лідз з фотографічним апаратом... Кажуть, дуже смачно... Хоч "ріккерел", але — смачно... Тифу, аж сліна котилася... Ну, хоч би тобі костюмаху з неї сфотографувати... Для історії... для музею... в "назидаданне потомству" президентів... Нема нічого.

Період п'ятий і останній.

Справа притїхла. Лише деякі любители історичного лахміття почали в своїх лабораторіях над нею дослідити. І дослідити. В тому озері такої риби, як "ріккерел" зовсім нема. Через пару днів дослідити, що в тому озері взагалі ніякої риби ще нема... ще не напустили.

Період шостий і останній.

Звичайно, на третій день після нечистих зносив і заражений мушкетером жінка відчуває сверблячку у полових частях і починає дуже часто мочити даче і ніч. Відтак починає з мочової цівки випливати слезиста, а опісля жовтява ропя, яка є дуже заразливий і в той спосіб заражує другі сусідні частини тіла, а навіть відходую кишку. Дуже часто зараза поширюється з цівки до похови і матиці, з матиці до яєчників, а опісля до самого яєчника. Тоді з похови виходить ропня білва матерія, білі сплави й жінка терпить болю доволі великої часті природження, а також в долішній часті підживи в лавинах. Триперові сплави є дуже заразливий, спливаючи по стегнах і ногах, втворюються на них вського рода випрски і висипки доволі природження і справляють біль, перешкаджають ходженню.

Му з репортерів. Але не сказав яку. От клопінт. Почалися дослідження. Один репортер каже, що бачив через щільну, як Кулідж зловив здоровенну рибу. Куліджа равів, як тигрив П, мало сам не поплив за нею. Потім, як напружився, аж носом свиснув, та через голову нею об землю... А вона скате... Клобом П добивав. Сам президент добивав. Та воно "одрит", хай так, але фотографії таки нема. Така велика подія й без фотографії... це й в Америці! Кинулися знову до Куліджа, щоб дася-б сфотографувати... з рибкою. Поки прийшли — Кулідж з'їв рибу. Хоч бери та в живіт лідз з фотографічним апаратом... Кажуть, дуже смачно... Хоч "ріккерел", але — смачно... Тифу, аж сліна котилася... Ну, хоч би тобі костюмаху з неї сфотографувати... Для історії... для музею... в "назидаданне потомству" президентів... Нема нічого.

Період шостий і останній.

Звичайно, на третій день після нечистих зносив і заражений мушкетером жінка відчуває сверблячку у полових частях і починає дуже часто мочити даче і ніч. Відтак починає з мочової цівки випливати слезиста, а опісля жовтява ропя, яка є дуже заразливий і в той спосіб заражує другі сусідні частини тіла, а навіть відходую кишку. Дуже часто зараза поширюється з цівки до похови і матиці, з матиці до яєчників, а опісля до самого яєчника. Тоді з похови виходить ропня білва матерія, білі сплави й жінка терпить болю доволі великої часті природження, а також в долішній часті підживи в лавинах. Триперові сплави є дуже заразливий, спливаючи по стегнах і ногах, втворюються на них вського рода випрски і висипки доволі природження і справляють біль, перешкаджають ходженню.

Період сьомий і останній.

Звичайно, на третій день після нечистих зносив і заражений мушкетером жінка відчуває сверблячку у полових частях і починає дуже часто мочити даче і ніч. Відтак починає з мочової цівки випливати слезиста, а опісля жовтява ропя, яка є дуже заразливий і в той спосіб заражує другі сусідні частини тіла, а навіть відходую кишку. Дуже часто зараза поширюється з цівки до похови і матиці, з матиці до яєчників, а опісля до самого яєчника. Тоді з похови виходить ропня білва матерія, білі сплави й жінка терпить болю доволі великої часті природження, а також в долішній часті підживи в лавинах. Триперові сплави є дуже заразливий, спливаючи по стегнах і ногах, втворюються на них вського рода випрски і висипки доволі природження і справляють біль, перешкаджають ходженню.

ПРО ПОЛОВІ НЕДУГИ.

(Стаття д-ра Осипа Мегаса для "Укр. Роб. Вістей").

Трипер (капавка).

Трипер (по англійській "gonorrhoea", вугарська англійська назва "elap"), це є заразлива полова недуга, спричинена дуже малесеньким мікробом "gonocoecus", який переходить від зараженої особи до здорової, найчастіше підчас сексуальних (полових) зносив і зараженою особово будить з жінкою, будить з мушкетером.

Триперова зараза найбільше розповсюджена в цивілізованій світі і є одною з головних причин побісидіа, найбільше розповсюдженою також серед України, особливо по містах і серед робітництва. Зараза ця не обмежується лише на полові часті тіла, але поширюється глибоше та спричиняє спухнення і біль яєдер, ревматизм в ногах або руках і спухнення звичайно колін, або часом посувається до серця і спричиняє серцеву недугу, а нерідко слабкість очей і спричиняє триперовим мікробом, особливо у дітей роджених зараженими трипером матерями.

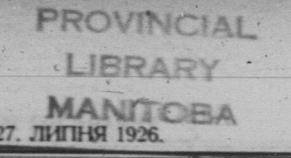
Триперова зараза об'являється тим, що в кілька, звичайно 7 до 8 днів по полових зносивах з мочової цівки мушкетерів або жінки випливає, або виканує білва течя-гній, причім хорий відчуває здовж мочової цівки печукий біль, а на кінці цівки мужькеського члена сверблячку, яка змушує його дуже часто мочити так в день, як і в ночі. Зараза, в перших обивах, заки починає течі гній, об'являється тим, що хорий чує печукий біль підчас мочення. Хронічний трипер викликає часто звуження мочо-

вої цівки і запертя мочі. Коли взяти маленьку крапельку тої густої течі з мочової цівки на шкло і дивитися через мікроскоп, то ця течя переповнена маленькими клітинами, в яких сидять малесенькі, округлі мікроби-трипера. Коли такий мікроб із зараженої мочової цівки дістається (через нечисті руки) до ока, тоді він його заражує, око дуже скоро пухне і гноить, коли хорий не піде скоро до лікаря, то він осліпне. Звичайно, зараза з одного ока поширюється до другого через це, що очі наші через очні нерви в мозку є сфолучені і зараза з одного ока дорогою нерва мандрує через очний нерв до другого ока, або через гній із зараженого ока, розмазаний пальцями, дістається прямою дорогою до другого ока і так його заражує.

Заражена трипером вагітна жінка дуже легко заражує в цей спосіб очі немовляти, коли воно родиться. Тому в Злучених Державах є тепер закон, який змушує кожного лікаря-акушера дати кожній дитині зараз по породі маленьку краплю в оба ока "арджироль", який убиває триперового мікроба і дитина не наражена на сліпоту. Змивання очей чистою перевареною водою є також добрим способом лічення таких очей.

Статистика домів і притулку для сліпих калік показує, що більше як 50 процент сліпоти є спричинена мікробом трипера, який заразив очі тих калік, коли вони родилися. Тому, коли у немовлятки в кілька днів по породі показується

зачеплена ногою, справляли такий стукіт, наче щось велике валилось по горах і розсипалось. Ця тиша дратувала: хотілось скрикнути, гукнути, хотілось пі налякати. Де-далі попадались вже сосни, старі, руді, кострубаті, як руки. По сухій гілці сквозилася нога. Соснові шишки, ведзика і порожики, котилися від ноги або дивились з трави десятками очей на схилі голови синіх дзвіночків. — А матушка-ігуменія й сьогодні сердити, — обзивалась Варвара... — Давно помирились з матушкою-казначею... плакала, цілувались, а знов бучили збила... Кличуть вчора до себе матушку Серафиму: — "Ти, кажуть, знову за своє? Ти знову проти мене бунтуєш себестер? А-а! я знаю, вони тебе більше люблять, ніж мене, бо я, бач, деспотка, мучу всіх, роботою занужую, голодом морю... Якраще з'їм, я собі рибку купую, я все варення з чаєм попила, я... я... я всім покажу! Я не їм гнилого... Я всім прожну, розтучу погане козло, розвію по світу"... Ну, матушці-Серафимі зразу вже ясно, чия то справа. Вона й каже: "То все

В КРАТНІ НЕВОЛІ І СЛІЗ.

УКРАЇНСЬКІ ХЛІБДАВЦІ ВІДБРАЛИ ХЛІБ УКР. СЛУЖБОВЦЯМ.

Загальні збори Пенсійного Інституту українських приватних службовців у Львові, які відбулися 26 червня ц. р., показали правдиве лицє українських хлібдавців, без огляду на те, чи то приватні особи, чи національні інституції, у відношенню до своїх службовців.

Підчас бурливої дискусії над звітом управи виявилось, що найбагатіша українська інституція "Дністер", якої службовці після обов'язуючих в Польщі законів перейшли під заряд Пенсійного Інституту, куди мали перейти також усі фонди аложені на цю ціль в "Дністрі" — до нинішніх фондів не передав. Справа опинилася вкїні у варшавському суді, а сотки службовців осталися не обезбечені на старість.

Та не лише "Дністер", але й други інституції та приватні особи — купці, підприємці, адвокати, не сповняють обов'язку забезпечення на старість своїх службовців. Наприклад, адвокат Осип

Когут, звисний член радикальної партії, віднісся аж до воевідства з просьбою (розуміється по польськи) взяти його в оборону перед претенсіями Пенсійного Інституту. Ось вони, "оборонці" соціалістичні інтереси працюючих мас у своїх правдивих обличчях.

У САМБІРСЬКІЙ ТЮРМІ.

Із-за решітки самбірської тюрми в Галичині продерлися відомости про тамошні відносини. В тюрмі сидить кілька десятків політичних в'язнів. Сидять за ріжні "привини": одні за те, що брали участь в 1. травневій шпіві, інші за те, що не хотіли святкувати національного польського свята 3. травня і т. п.

В'язні живуть у страшних відносинах. Іх замкнено в казамати повні вошей, блощичі і нищої погані. Живлять їх зіпсуваними бараблятами і стухолою мамалигою, від якої вічно хворіють. На довабок посаджено разом з ними якогось провокатора.

РІЖНІ ВІСТІ

ЦКАВЕ ВІДКРИТТЯ В ІТАЛІ.

В італійській місцевості Сан Катола відкрито величезну печеру, зложеноу з великого числа саль і дуже довгих галерій. Відкрив її йшли через п'ять годин і не дійшли до кінця печери. В печері знаходяться кілька озер, прекрасні водопади і правдива ріка, що зникає поза муром, за яким певно є ще дальші печери.

ЗНОВУ ВІДТЯЛИ КУСОК ПІДКАРПАТТЯ.

По відомостям ужгородської "Русскої Землі", чеське правительство відірвало знову кусок землі від Підкарпатської України. У своїм черговім декреті правительство забрало десять сіл з ужгородського судового округу і приділило їх до найбільшого судового округу словацького.

ЕКСПЕДИЦІЯ ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ АКАДЕМІЇ НАУК.

Всеукраїнська Академія Наук організує експедиції для переведення архітектурних досліджень археологічних пам'яток старовини дідівських садів та єврейських містечок на Лівобережній і Правобережній Україні. Археологічна комісія виражає свого представника до Ольвії для переведення розкопок та керування науковою експедицією.

40,000 В'ЯЗНЯМ ЗАГРОЖУЄ ГОЛОДОВА СМЕРТЬ.

З Пекіну (столиці Китаю) повідомляють, що 40,000 тамошніх арештантам загрожує голодова смерть тому, що гроші призначені на ту ціль, пропали в кишені одного з генералів.

ЕКСПУРСІЯ УКРАЇНСЬКИХ УЧИТЕЛІВ.

Цего року ЦК Союзу Робітників Освіти на Україні організує 6 додаткових експурсій учителів по Україні для вивчення найбільш щкавих місць України. Перший кільцевий маршрут розрахований на озайовлення експурсантів з київської промисловості, з Наддніпров'ям, Катеринославом, Дніпровськими порогами, Запоріжжям, Кривим Рогом, Миколаєвом, Одесою. Експурсії триматимуть 13 до 24 днів, при витраті 40 до 90 карбованців на особу.

У МУЗИЧНОМУ Т-ВІ ІМЕНІ ЛЕОНТОВИЧА.

Науково-дослідний відділ т-ва ім. Леонтовича проводить інтенсивну працю для підготовки музичного термінологічного словника. Крім того, науково-дослідний відділ бере участь у складанні Великої Радянської Енциклопедії. (Збираються матеріали до біографій музичних діячів, історичні дані по розвитку української музичної культури.)

М. КОЦЮБІНСЬКИЙ.

У ГРІШНИЙ СВІТ.

(Новелля.)

Там, за горами, давно вже день і сніг сонце, а тут, на дні межгір'я, це ніч. Простерла сині крила і тихо вкрила відвічні бори, чорні, похмури, застигли, що обступили білу церкву, немов черниці малу дитину, і пнуться колом по скелях, все вище та й вище, одні до других, одні над другими, до клаптя неба, що таке невеличке, таке тут сине. Бадьорий холод сповняє що диху чащу, холодної води спадають по сірніх каміннях і поть їх діки олені. В синіх туманах гомонить Алма й купалеть в них сосни свої кострубаті віти. Сляхєтє же велетні-орих під чорними бугами, а по сірніх зубах Бабугана повзуть, мов дим густий, білі хмарни.

На дні межгір'я тихо, похмуро. Лиш кволі, жалібні згуки монастирського дзвона сумно дунуть в долині... Монастир вже не спав. З келії матушки-ігумені височіла кедельниця і кидалась по по-

двірю мов тороплена. Сестра Аркадія, скромно сбуствинивши він над пісним видом, спішилась до матушки з букетом трюнда, ще мокрих від роси, і мов не помічала злих поглядів стрічних черничок. З літньої кухні дим бухав хмарою, а послухи, в темних одежах, блукали по дворі, ліній і заспані. В білій каплиці, де в кам'яну чашку стікала чиста цілюща вода, рівно горіли, мов золоті квіти, свічки, запалені кимсь із протчих.

Дві послухи гнали корови на пашу. Старий чернець, що лишився на парафії з того часу, як монастир цей обернено в жіночий, сухий, згорблений, знищений, немов викопаний з землі, волівав до церкви. Ледаче пересуваючи тремтячі ноги та ступаючи по камінцях потеріщено, що ходила в його сухій руді, він кидав останні іскри з погасих очей у сльозі коровам та лаявся: — У-у... кля-а-ті... нагід-

ди женського п-полу!... І тикав патернищою у слід коровам. Послухи осміхались. З вікна матушки-казначей визирнуло на них біде, винувате обличчя з великими виведеними очима, з волоссям в безладі, без каптура. — Це вже знову матушка Серафима-бачила привиди. — мов не помічала злих поглядів стрічних черничок. З літньої кухні дим бухав хмарою, а послухи, в темних одежах, блукали по дворі, ліній і заспані. В білій каплиці, де в кам'яну чашку стікала чиста цілюща вода, рівно горіли, мов золоті квіти, свічки, запалені кимсь із протчих.

Гнали коров високо, в гори, на полонину. Гойдаючи злегка рудими боками, п'ялись по крутих стежках корови, за ними йшли сестри. Попереду молодша — Варвара, мішна, кремезна дівка, за нею Устина, тонка, делькатна, в чорній одежі, як справжня черниця. Ліс обгортав їх, холодний, сумний та мовчазний. На них насувались чорні буки, повиті в жалобу тіней, сині тумани з дна урвищ, росняні трави холодні скелі. Над головами котилися хвилі холодного, чорного листу. Навіть сині дзвіночки сідали холод на травни. Кам'яна стежка, мов трона

дикого звіря, сплітала петлі по боках гори, сюди й назад, все вище та й вище. Ряді мармурові пні буків злізали з долог униз, немов западали і вже стелили темну корону аж під ногами. Цупке коріння спліталося у клубки й повзло по горах, немов гадюки. Черниці йшли далі. З одного місця вдалось їм побачити ями, малу церкву і білі домочки, де жили сестри. В церкві співали. Жіночі голоси, чисті, високі і сильні, мов ангельські хорони, вели побожну пісню. Вона так дивно гучала вгорі, під чорним склепінням. Устина стала. Вся тиха, просьвітлена, слухала співу. — Ходім, — обзивалась Варвара, — вже пізно... Матушка-ігуменія звеліла малу збирати, як вернемо з лісу. Устина зігнулася: — Коліси і я так співала... ропки голос не пропав від застуди... — сумно сказала вона. І понесла у грудях далі, у чорну тишу ліса, ті співи, яких не могла вже добути з слабого горла. А тиша стояла справді велика. Каміньчик, скотинишсь з-під ратичі корови, суха гіллячка,

зачеплена ногою, справляли такий стукіт, наче щось велике валилось по горах і розсипалось. Ця тиша дратувала: хотілось скрикнути, гукнути, хотілось пі налякати. Де-далі попадались вже сосни, старі, руді, кострубаті, як руки. По сухій гілці сквозилася нога. Соснові шишки, ведзика і порожики, котилися від ноги або дивились з трави десятками очей на схилі голови синіх дзвіночків. — А матушка-ігуменія й сьогодні сердити, — обзивалась Варвара... — Давно помирились з матушкою-казначею... плакала, цілувались, а знов бучили збила... Кличуть вчора до себе матушку Серафиму: — "Ти, кажуть, знову за своє? Ти знову проти мене бунтуєш себестер? А-а! я знаю, вони тебе більше люблять, ніж мене, бо я, бач, деспотка, мучу всіх, роботою занужую, голодом морю... Якраще з'їм, я собі рибку купую, я все варення з чаєм попила, я... я... я всім покажу! Я не їм гнилого... Я всім прожну, розтучу погане козло, розвію по світу"... Ну, матушці-Серафимі зразу вже ясно, чия то справа. Вона й каже: "То все

зачеплена ногою, справляли такий стукіт, наче щось велике валилось по горах і розсипалось. Ця тиша дратувала: хотілось скрикнути, гукнути, хотілось пі налякати. Де-далі попадались вже сосни, старі, руді, кострубаті, як руки. По сухій гілці сквозилася нога. Соснові шишки, ведзика і порожики, котилися від ноги або дивились з трави десятками очей на схилі голови синіх дзвіночків. — А матушка-ігуменія й сьогодні сердити, — обзивалась Варвара... — Давно помирились з матушкою-казначею... плакала, цілувались, а знов бучили збила... Кличуть вчора до себе матушку Серафиму: — "Ти, кажуть, знову за своє? Ти знову проти мене бунтуєш себестер? А-а! я знаю, вони тебе більше люблять, ніж мене, бо я, бач, деспотка, мучу всіх, роботою занужую, голодом морю... Якраще з'їм, я собі рибку купую, я все варення з чаєм попила, я... я... я всім покажу! Я не їм гнилого... Я всім прожну, розтучу погане козло, розвію по світу"... Ну, матушці-Серафимі зразу вже ясно, чия то справа. Вона й каже: "То все

зачеплена ногою, справляли такий стукіт, наче щось велике валилось по горах і розсипалось. Ця тиша дратувала: хотілось скрикнути, гукнути, хотілось пі налякати. Де-далі попадались вже сосни, старі, руді, кострубаті, як руки. По сухій гілці сквозилася нога. Соснові шишки, ведзика і порожики, котилися від ноги або дивились з трави десятками очей на схилі голови синіх дзвіночків. — А матушка-ігуменія й сьогодні сердити, — обзивалась Варвара... — Давно помирились з матушкою-казначею... плакала, цілувались, а знов бучили збила... Кличуть вчора до себе матушку Серафиму: — "Ти, кажуть, знову за своє? Ти знову проти мене бунтуєш себестер? А-а! я знаю, вони тебе більше люблять, ніж мене, бо я, бач, деспотка, мучу всіх, роботою занужую, голодом морю... Якраще з'їм, я собі рибку купую, я все варення з чаєм попила, я... я... я всім покажу! Я не їм гнилого... Я всім прожну, розтучу погане козло, розвію по світу"... Ну, матушці-Серафимі зразу вже ясно, чия то справа. Вона й каже: "То все

зачеплена ногою, справляли такий стукіт, наче щось велике валилось по горах і розсипалось. Ця тиша дратувала: хотілось скрикнути, гукнути, хотілось пі налякати. Де-далі попадались вже сосни, старі, руді, кострубаті, як руки. По сухій гілці сквозилася нога. Соснові шишки, ведзика і порожики, котилися від ноги або дивились з трави десятками очей на схилі голови синіх дзвіночків. — А матушка-ігуменія й сьогодні сердити, — обзивалась Варвара... — Давно помирились з матушкою-казначею... плакала, цілувались, а знов бучили збила... Кличуть вчора до себе матушку Серафиму: — "Ти, кажуть, знову за своє? Ти знову проти мене бунтуєш себестер? А-а! я знаю, вони тебе більше люблять, ніж мене, бо я, бач, деспотка, мучу всіх, роботою занужую, голодом морю... Якраще з'їм, я собі рибку купую, я все варення з чаєм попила, я... я... я всім покажу! Я не їм гнилого... Я всім прожну, розтучу погане козло, розвію по світу"... Ну, матушці-Серафимі зразу вже ясно, чия то справа. Вона й каже: "То все

зачеплена ногою, справляли такий стукіт, наче щось велике валилось по горах і розсипалось. Ця тиша дратувала: хотілось скрикнути, гукнути, хотілось пі налякати. Де-далі попадались вже сосни, старі, руді, кострубаті, як руки. По сухій гілці сквозилася нога. Соснові шишки, ведзика і порожики, котилися від ноги або дивились з трави десятками очей на схилі голови синіх дзвіночків. — А матушка-ігуменія й сьогодні сердити, — обзивалась Варвара... — Давно помирились з матушкою-казначею... плакала, цілувались, а знов бучили збила... Кличуть вчора до себе матушку Серафиму: — "Ти, кажуть, знову за своє? Ти знову проти мене бунтуєш себестер? А-а! я знаю, вони тебе більше люблять, ніж мене, бо я, бач, деспотка, мучу всіх, роботою занужую, голодом морю... Якраще з'їм, я собі рибку купую, я все варення з чаєм попила, я... я... я всім покажу! Я не їм гнилого... Я всім прожну, розтучу погане козло, розвію по світу"... Ну, матушці-Серафимі зразу вже ясно, чия то справа. Вона й каже: "То все

зачеплена ногою, справляли такий стукіт, наче щось велике валилось по горах і розсипалось. Ця тиша дратувала: хотілось скрикнути, гукнути, хотілось пі налякати. Де-далі попадались вже сосни, старі, руді, кострубаті, як руки. По сухій гілці сквозилася нога. Соснові шишки, ведзика і порожики, котилися від ноги або дивились з трави десятками очей на схилі голови синіх дзвіночків. — А матушка-ігуменія й сьогодні сердити, — обзивалась Варвара... — Давно помирились з матушкою-казначею... плакала, цілувались, а знов бучили збила... Кличуть вчора до себе матушку Серафиму: — "Ти, кажуть, знову за своє? Ти знову проти мене бунтуєш себестер? А-а! я знаю, вони тебе більше люблять, ніж мене, бо я, бач, деспотка, мучу всіх, роботою занужую, голодом морю... Якраще з'їм, я собі рибку купую, я все варення з чаєм попила, я... я... я всім покажу! Я не їм гнилого... Я всім прожну, розтучу погане козло, розвію по світу"... Ну, матушці-Серафимі зразу вже ясно, чия то справа. Вона й каже: "То все

зачеплена ногою, справляли такий стукіт, наче щось велике валилось по горах і розсипалось. Ця тиша дратувала: хотілось скрикнути, гукнути, хотілось пі налякати. Де-далі попадались вже сосни, старі, руді, кострубаті, як руки. По сухій гілці сквозилася нога. Соснові шишки, ведзика і порожики, котилися від ноги або дивились з трави десятками очей на схилі голови синіх дзвіночків. — А матушка-ігуменія й сьогодні сердити, — обзивалась Варвара... — Давно помирились з матушкою-казначею... плакала, цілувались, а знов бучили збила... Кличуть вчора до себе матушку Серафиму: — "Ти, кажуть, знову за своє? Ти знову проти мене бунтуєш себестер? А-а! я знаю, вони тебе більше люблять, ніж мене, бо я, бач, деспотка, мучу всіх, роботою занужую, голодом морю... Якраще з'їм, я собі рибку купую, я все варення з чаєм попила, я... я... я всім покажу! Я не їм гнилого... Я всім прожну, розтучу погане козло, розвію по світу"... Ну, матушці-Серафимі зразу вже ясно, чия то справа. Вона й каже: "То все

зачеплена ного